

ת"פ 48571/03/23 - מדינת ישראל נגד אשרף הרוש

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 48571-03-23 מדינת ישראל נ' הרוש (עציר)

לפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיא שירלי דקל נוח
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	אשרף הרוש (עציר)

גזר-דין

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו, שניתנה במסגרת הסדר דיוני, בכתב האישום מתוקן, בשתי עבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום, החזיק הנאשם, שהוא תושב השטחים, באישור שהייה בישראל, ועבד בחברה בבעלותו של אמיל אסרף (להלן: "אמיל"), קבלן מצבות מטעם חברה קדישא.

ביום 14.3.2023 עבד הנאשם יחד עם אמיל ואחיו, יוחאי אסרף (להלן: "יוחאי"), בבית הקברות בראשון לציון (להלן: "בית הקברות"). באותן הנסיבות, נהג אמיל במחפרון וחפר קברים, בעוד יוחאי והנאשם התבקשו לכסות את הקברים באדמה. הנאשם התעלם מהדרישה של אמיל והחל מכסה את משטח הבטון באדמה. אמיל העיר לו על כך, אך הנאשם המשיך במעשיו, תוך שהתעלם מדרישת אמיל. אמיל בתגובה, העיר לנאשם וביקש ממנו לשבת בצד, אך הנאשם מיאן לעשות כן. אמיל שב על דרישתו, ובתגובה, ללא התראה מוקדמת, נטל הנאשם לידיו את חפירה והטיחו על הקרקע בעוצמה רבה תוך שהוא נשבר.

מיד ירד אמיל מהמחפרון, ניגש לנאשם וביקש להרגיעו, אולם הנאשם אגרף ידו והניפו בתנועת איום לעבר אמיל, תוך שאמיל אוחז בידו בכדי למנוע ממנו לעשות כן. באותן הנסיבות, ניסה הנאשם להיאבק באמיל, ועל כן אחזו אמיל ויוחאי בנאשם וביקשו להרגיעו, בעודו משתולל ואומר להם: "אללה אכבר" "אני רוצה להיות שהיד", תוך שהמשיך למלמל פסוקים מהקוראן.

באותן הנסיבות, הזעיק אמיל את המשטרה וכן את בני משפחתו של הנאשם אשר עבדו בסמוך, והלה אחזו בנאשם

וביקשו להכניעו ולהרגיעו.

משהגיעו השוטרים למקום, אמר להם הנאשם "אני רוצה למות כשאהיד" תוך שחוזר על כך "יחי פלסטין" וכי הוא רוצה להקריב עצמו למען פלסטין, ובעודו מובל לניידת המשטרה התנגד הנאשם לכך בגופו.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה פירטה את הערכים החברתיים המוגנים העומדים ביסוד העבירות נושא כתב האישום, לרבות פגיעה בשלוות הנפש ותחושת הביטחון והחירות של הפרט. ב"כ המאשימה טענה כי בשים לב לאופי המלל המאיים של הנאשם כמפורט בכתב האישום המתוקן ולאור המצב הביטחוני הנוכחי בישראל, שפגיעה שפגע הנאשם בערכים המוגנים נמצאת ברף הגבוה.

ב"כ המאשימה טענה כי לנאשם היו מספר הזדמנויות לחדול ממעשיו, אך הוא המשיך לאיים גם לאחר שבני משפחתו הגיעו למקום ואף לאחר הגעת המשטרה. ב"כ המאשימה טענה כי לא מצאה פסיקה דומה בהם האיומים היו בדרגת חומרה כה גבוה, ובשים לב לנסיבות המקרה ואופי המלל המאיים, עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל.

נוכח הודאת הנאשם והעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי קודם, טענה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש בתחתית המתחם לו עתרה, קרי 10 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי וקנס.

ב"כ הנאשם טען כי אין מקום לתת פרשנות מרחיבה לאמירותיו של הנאשם כמפורט בכתב האישום המתוקן, אשר נאמרו כאשר הוא היה שרוי בסערת רגשות ולא כללו איום מפורש בהרג. עוד הוסיף ב"כ הנאשם כי מרשו מחזיק באישור עבודה בישראל מזה כארבע שנים וכי לו היה חשש כלשהו ממנו, אישור זה היה נלקח ממנו. ב"כ הנאשם טען כי יש לתת משקל לקולה לתיקון של כתב האישום, להודאת הנאשם ולתקופה בה הוא שרוי במעצר, כאשר הוא מופרד מבני עמו.

אביו של הנאשם, מר מחמד הרוש, מסר כי הוא עובד בבית העלמין הראשון לציון מזה כעשר שנים, כאשר בארבעת השנים האחרונות עבד הנאשם יחד איתו. אביו של הנאשם טען כי מדובר באירוע חריג, שנמשך זמן קצר, אף כי אישר שלא היה במקום במועד האירוע והגיע רק לאחר מכן.

דין והכרעה

הנאשם הורשע בשתי עבירות איומים שבוצעו בסמיכות זמנים כחלק מאירוע כולל, ומשכך יש לקבוע בגינן מתחם ענישה הולם אחד, וכך גם עלה מטיעוני באי כוח הצדדים.

הערכים החברתיים המוגנים העומדים ביסוד העבירות נושא כתב האישום הם שמירה על גופו, נפשו, ביטחונו האישי ושלוות נפשו של הפרט.

עבירת האיומים הפכה לנגע בחברה, שיש לבערו ביד תקיפה. בתי המשפט עמדו על החומרה הנובעת מעבירת האיומים בשל המסוכנות הטבועה בה, בהתייחס להוצאת דברי האיומים מן הכוח אל הפועל ולהיותם מעשי בריונות לשמה - ראו לעניין זה: ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, מג(3) 373 (1989) וכן רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 96 (2006).

בדנא פגע הנאשם בערכים החברתיים המוגנים ברף הגבוה, בשים לב לאופי האיומים אותם השמיע הנאשם שהיו בעלי תוכן ממשי וקונקרטי, הן לאור התנהגותו המאימת והעובדה כי לא חדל גם כאשר הגיעו כוחות המשטרה למקום.

אשר לנסיבות ביצוע העבירות, מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם, שהוא תושב השטחים אשר החזיק בהיתר עבודה בישראל, עבד בבית העלמין בראשון לציון מטעם חברה קבלנית למצבות בבעלות אמיל. במהלך עבודתו של הנאשם יחד עם אמיל ואחיו, התעלם הנאשם מדרישתו של אמיל לכסות את הקברים באדמה, ולאחר שאמיל העיר לו מספר פעמים, נטל לידו את חפירה, הטיחו ברצפה והביא לשבירתו. אמיל ניגש לנאשם בניסיון להרגיעו, אולם הנאשם אגרף את ידו והניפו בתנועת איום לעבר אמיל. לאחר מכן, ניסה הנאשם להיאבק באמיל וביוחאי שביקשו להרגיעו ובעודו משתולל, אמר להם: "אללה אכבר" "אני רוצה להיות שהיד" וכן מלמל פסוקים מהקוראן. הנאשם לא חדל ממעשיו גם לאחר שבני משפחתו שעבדו בסמוך הוזעקו למקום ואף לאחר הגעת כוחות המשטרה, להם אמר כי הוא מעוניין להקריב עצמו למען פלסטין וכן "אני רוצה למות כשאהיד" ו"יחי פלסטין". בהמשך, בעודו מובל לניידת המשטרה התנגד הנאשם למעצרו בגופו.

ברי כי המצב עלול היה להסלים ותוצאותיו היו עלולות להיות חמורות יותר, לו הנאשם היה מצליח להוציא את איומיו מהכוח אל הפועל טרם הגעת כוחות המשטרה למקום.

זאת ועוד, אין להתעלם מתחושת הפחד והאימה שוודאי אחזו באמיל ויוחאי, עת הנאשם התנהג באופן אלים כלפיהם, והכל בשל עניין של מה בכך, תוך שאיים באמצעות אגרופיו על אמיל, מעסיקו, שבר את את החפירה בה החזיק, איים כי ברצונו להפוך לשאהיד ולהקריב עצמו למען פלסטין.

עוד ולחומרה נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם ביצע את העבירות בעודו שוהה בישראל לאחר שקיבל לידו היתר עבודה כדין.

מדיניות הענישה הנוהגת בגין עבירת האיומים מעלה כי הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב, החל מעונשי מאסר צופים פני עתיד ועד למאסר בפועל מאחורי סורג ובריה, והכל בשים לב בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיהם האישיות של הנאשמים שעמדו לדין.

לצד האמור אציין כי בענייננו, וכפי שעלה גם מדברי באת כוח המאשימה במועד הטיעונים לעונש, קשה לאתר מקרים דומים לתיק שלפניי, בשים לב לאופי האיומים אותם השמיע הנאשם ולתוכנם הממשי והחמור.

בהקשר זה אציין כי עיינתי בפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם, אולם לא מצאתי לנכון להשליך ממנה לענייננו, נוכח השוני המובהק בנסיבות ביצוע העבירות שם לאלו שבענייננו - כך לדוגמה בת"פ (שלום-יים) 9779-08-20 מדינת ישראל נ'

הדרה (28.4.2021), הנאשם ביצע את עבירות האיומים בעודו שרוי תחת השפעה של חומרים משני תודעה, אשר הביאו אותו לביצוע המעשים, כאשר לא היה ביכולתו להוציאם מן הכוח אל הפועל; ו-ת"פ (שלום-ראשל"צ) 23876-04-15 **מדינת ישראל נ' הרוש** (14.7.2016) עניינו באיומים שהושמעו כלפי עובדת ציבור.

נוכח עקרון ההלימה ובשים לב לערכים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ומדיניות הענישה הנוהגת, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין 6 ל-14 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

לא מצאתי לנכון ואף לא נטען על ידי מי מהצדדים כי יש לחרוג ממתחם העונש ההולם לחומרה מטעמי שלום הציבור או לקולה מטעמי שיקום. לפיכך, יש לגזור את דינו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, בהתאם לנסיבות שאינן תלויות בביצוע העבירות.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, הנאשם יליד 1998, המתגורר בשטחים, נעדר עבר פלילי קודם, אשר הודה בביצוע העבירות במסגרת הסדר דיוני.

לצד האמור, יצוין כי הנאשם לא הביע כל חרטה על מעשיו במהלך הדיונים המשפטיים שנערכו בעניינו, ואף כאשר ניתנה לו ההזדמנות לומר את דבריו טרם מתן גזר הדין, הוא בחר שלא לומר דבר.

בשים לב לכלל השיקולים המפורטים לעיל, יש למקם את הנאשם בשליש התחתון של מתחם הענישה ההולם. בנוסף לעונש המאסר בפועל, מצאתי לנכון להשית על הנאשם עונש מאסר על תנאי וקנס, שיהא בהם כדי להרתיעו.

סוף דבר

לאור כל האמור, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 7 חודשים, בקיזוז ימי מעצרו של הנאשם מיום 14.3.2023.

ב. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים. הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר כל עבירת אלימות כנגד הגוף, לרבות עבירת איומים.

ג. קנס בסך של 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם לא יאוחר מיום 1.8.2023.

הקנס יועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, וניתן יהיה לשלמו בתוך שלושה

ימים מיום גזר הדין באחת הדרכים המפורטות באתר המרכז.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט"ז סיוון תשפ"ג, 05 יוני 2023, בהעדר הצדדים.